

Loppiainen 6.1.2018, San Francisco -kirkko. Puerto de la Cruz. Tenerife.

Pelko ja löytämisen ilo!

Jos pidettäisiin äänestys voisi Loppiainen olla lempipyhäni kirkkovuodessa: kiehtova ja jatkuva totuuden ja tiedon etsintä ja matkalla-olo!

Ei ole ihme, että Herodes Suuri pelkäsi. Hän oli syntynyt, kasvanut ja elänyt keskellä juonitteluja, salamurhia ja valtakahinoita. Kerrotaan, että hänen isänsä myrkytettiin ja häntä itseään vastaan juoniteltiin. Kerrotaan, että hän olisi teloituttanut omia poikiaan pelätessään näiden riistävän häneltä vallan. Kun siis eräät tietäjät vierailta mailta saapuivat vahingossa Jerusalemiin kumartamaan vastasyntyntä juutalaisten kuningasta, ei Herodeksen reaktio ollut kovinkaan poikkeavaa käytöstä.

Herodeksella oli paljon menetettävää. Hän piti itseään juutalaisten kuninkaana. Hänellä oli valtaa, omaisuutta ja merkittävä asema. Hän pelkäsi niiden menettämistä. Pelko syntyy, kun jokin uhkaa asioita, joille annamme merkityksiä. Mitkä ovat asioita, joille sinä annat merkityksiä? Rakastamasi ihminen? Työ? Koti? Jokin muu?

Mitähän olisi tapahtunut maailmanhistoriassa, jos Herodes olisi pysähtynyt kuuntelemaan, mitä pelolla on hänelle kerrottavana? Matteuksen kertoman mukaan hän ei kuitenkaan pysähtynyt, vaan laittoi ison pyörän pyörimään. Pelko sai hänet ryhtymään suojaustoimenpiteisiin, joilla hän varmistaisi niiden asioiden säilymisen, joilla oli hänelle merkitystä.

Mitä meille tapahtuisi, jos pysähtyisimme kuuntelemaan, mitä pelolla on meille kerrottava? Kertoisiko pelko meille kertomuksen menneisyydestämme? Kertoisiko se asioista, joilla on meille merkitystä? Mitä tapahtuu, kun joutuu kohtaamaan pahimman pelkonsa? Pohdinnoista ja keskusteluista tulisi pitkiä.

Historioitsija Josefus kertoo, että Herodes rakasti vaimoansa, mutta Mariamme vihasi Herodesta. Herodes Suuri pelkäsi myös menettävänsä rakastamansa naisen - vaimonsa. Hän pelkäsi sitä niin paljon, että teloitutti Mariammen. Kuinka surullinen onkaan Herodes Suuren kertomus.

Tietäjien kerrotaan seuranneen tähteä. Heidän kertomustaan ei sävytä pelko, vaan ennemminkin uteliaisuus ja ilo. Tähtien seuraaminen merkitsi heille matkaan lähtemistä kohti tuntematonta. Lopulta tinkimättömät tietäjätkin löysivät etsimänsä: heidät valtasi ilo! Ja he tahtoivat antaa lapselle lahjojansa.

Totuuden etsiminen on sellaista: liikkeelle lähtemistä, ajoittaista harhaan joutumistakin, mutta myös löytämistä, jonka palkintona on ilo. Ilo puolestaan synnyttää halun antaa omastaan. Siinä, missä pelko saa ihmisen takertumaan

kouristuksenomaisesti siihen, mitä hänellä on, ilo saa hänet jakamaan lahjojaan, luovuttamaan jotakin omastaan.

Koin sen itsekin saadessani oman kummilapsen Perusta: Deyvis Donaton! (World Vision kautta). Hänen magneetikuvansa on kotonamme jääkaapin ovesa muistuttamassa auttamisesta – omasta luopumisesta toisen hyväksi! Tuntuu hyvältä olla osana tämän nuoren tukijoukkoja, jollaista hänellä ei muuten olisi – kuten on esim. omilla lapsenlapsillani. Tulevaisuus on nuorissa – niin Suomessa kuin koko maailmassa. Lapsen hätä meneekin aina ihon alle.

Jeesuksen syntymä, Jumalan sanan inkarnaatio, Jumalan rakkauden tuleminen lihaksi, herättää aina jotakin liikettä. Liike voi syntyä pelosta käsin, jolloin sen seuraukset saattavat olla karneat. Tai sitten liike voi syntyä uteliaisuudesta totuutta kohtaan, jolloin sen seurauksena on loppujen lopuksi ilo ja lahjojen jakaminen. Pienetkin lahjat kelpaavat ja palvelevat hyvää.

Onneksi on tänäkin päivänä niitä, jotka ovat uskollisia tähdelle. Kirkon tie on ollut kautta sen historian myös vallankäytön tie – vastoin Jeesuksen esimerkkiä ja opetusta. - Voi kysyä, onko kirkkokin mieluummin pitänyt pääpaikkansa Jerusalemissa kuin Betlehemissä? Loppiainen on vanhastaan lähetysten päivä. Sellainen lähetys, jonka liikkeelle panevana voimana on rakkaus ja kunnioitus toista kohtaan tuottavat hedelmää.

Tämä on ajankohtaista tänään, kun elämme monenlaisten kulttuurien ja uskontojen kirjossa myös omassa kotimaassamme sekä täällä Puertossa. Tähti johtaa kaikki - sekä lähettäjät että vastaanottajat samaan paikkaan, seimen lapsen luo. Siellä ei kukaan ole toista suurempi. Tähti johtaa meidät kotiin, paikkaan Kristuksen luon, jossa ei ole ”juutalaista eikä kreikkalaista, ei orjaa eikä vapaata, ei miestä eikä naista”. Sinne pääsyä emme voi toisiltamme evätä. Siellä ei kukaan voi sanoa toiselle, että ”tänne SINÄ et kuulu”.

Ihmisen tie on usein tuntematonta kohti menemistä. Jerusalem olisi ”varma” vaihtoehto, mutta ei se vaihtoehto, joka vie päämäärään. Etsiminen jää kesken, kun ei uskalleta luopua tutusta tiestä, ja lapsi jää löytymättä. Tähti näyttää tietä omaan itseeseen, lapsen luo omassa sisimmässämme. Se tie on tavattoman pitkä. Sitä lasta meidän on kuunneltava, jos mielimme löytää elämän!

Tietäjät olivat ensin menossa ”väärän” juutalaisten kuninkaan Herodeksen luo Jerusalemiin, mutta heidät ohjattiin ”oikean” kuninkaan luo Betlehemiin. - Ei pidä mennä Jerusalemiin, vallan pääpaikalle, jossa Herodes kyllä osasi keihonsa, valheen ja mielistelyn käytön. Onkin mentävä ”talliin”, alhaisuuteen, yksinkertaisuuteen, pienuuteen. Tallin seimestä löytyy Hän, jolla on todellinen

valta: rakkauden valta! On myös oltava avoin ilmestykselle, epifanialle kun etsitään päämäärää. -Yllätykset ovat mahdollisia: löytääkin ehkä enemmän kuin on etsinyt?! Kaikkea ei voi ennalta arvata:

Seuraa uskollisesti tähteä: se näyttää tien elämään ja tarkoitukseen!

Tähti ei kuitenkaan vie meitä ”Jerusalemiin”, valtaan ja loistoon. Tähti ohjaa meidät Betlehemiin, lapsen luo - heikkouteen ja aitouteen! Myös Jerusalemin kirjanoppineet tiesivät kirjoitusten valossa, että Messias oli syntyvä Betlehemissä. Mutta miksi he eivät lähteneet sinne Häntä kumartamaan? Oliko valan paikka Jerusalem kuitenkin houkuttelevampi? Messias jäi heiltä löytämättä, vaikka he koko ikänsä olivat Hänen syntymäänsä tutkineet...

Hukkaan meni pitkä elämä...Niin monet asiat puhuvat meille. Tapahtumat maailmassa, eläimet, koko luomakunta ja Loppiaisen tekstissämme tähti maailmakaikkeudessa:

Jumalalla on monia kanavia lähestyä meitä, jos meillä vain on avoimuutta nähdä, kuulla ja ymmärtää! Me olemme etsijöitä koko elämän ajan. Mutta: saamme myös rohjeta löytää! - Joskus vaikuttaa siltä, että on erityisen hieno maininta, kun jostain ihmisestä sanotaan, että hän oli ”etsijä”. Mitä sillä halutaan sanoa ja tarkoittaa? Eikö halutakaan löytää? - Mielestäni on niin, että jos etsii, on myös oltava valmis löytämään! Eihän siinä ole mitään tarkoitusta, että kulkee edestakaisin Jerusalemin ja Betlehemin väliä?

Tärkeää on totuuden etsintä! Joskus on vain lähdettävä pitkällekin matkalle. On myös seurattava sisäistä kutsua ja luettava ”hengellistä” karttaa! Matkanteke ei onneksi sittenkään ole meidän itsemme varassa. Joulun lapsi ei tarvitse valoa meidät löytääkseen. Silloinkin kun talven ja elämän pimeys tuntuu voittavan, Joulun Lapsi kulkee vierellämme! Hän pitää meitä kädestä ja vie karavaanin mukana – perille saakka!

Sampo Muurinen

Puh.+34 686 454 808 turistipappi

Teneriffa - Kirkon ulkosuomalaistyö

turistipappi.puertodelacruz@evl.fi www.teneriffansrk.fi